

Urechile iepuraşului

Scris de Cristina Vuşcan

Marţi, 25 Septembrie 2012 08:09 - Ultima actualizare Sâmbătă, 29 Septembrie 2012 16:51

Pe vremea când măceşele coapte nu erau roşii ca acum, ci albastre, iar murele creşteau mari cât piersicile, pe vremea aceea, zic, nici iepurii nu aveau urechile lungi şi ascuţite ca acum, ci mici şi rotunde precum ale ursului. Cum s-a-ntâmplat de-au ajuns ei să aibă urechile astfel, ascultaţi povestea mea şi vă veţi dumiri.

Pe atunci, jupân Pufilache îşi avea vizuina la rădăcina unui stejar bătrân şi scorburos de pe malul Lacului cu Nuferi. Era un iepure mare şi roşcovan, cu un smoc alb de codiţă pufoasă, labe lungi şi urechi mici şi rotunjoare. În mijlocul lacului se afla o insulă mică acoperită cu stuf şi locuită de şapte broaşte ţestoase. Broaştele erau tare bătrâne şi în afară de câteva păsări pe insula aceea nimeni nu mai văzuse vreodată alte vieţuitoare.

Aveau mersul greoi, erau ursuze şi nu primeau vizite niciodată. Se spunea că aveau şi o căpetenie, o broască ţestoasă-vraci, cea mai bătrână şi mai solzoasă dintre toate.

Cum ajunsese jupân Pufilache să se împrietenească cu broaştele, nimeni nu ştie. Se prea poate să le fi ajutat cu niscai rădăcini în anul acela secetos când animalele din pădure muriseră de foame pe capete; sau poate că aveau în el un mesager iute şi de nădejde ori de câte ori picioarele lor groase şi leneşe nu le erau de folos? Se prea poate; orice era cu putinţă... Fapt e că, odată cu trecerea timpului, Pufilache ajunsese cel mai devotat prieten al broaştelor.

În fiecare zi după cină, una din broaşte se arunca plescăind greoi în apă şi pornea înot spre ţărm, unde aştepta Pufilache. Pufilache se urca în spatele ei şi se îndreptau împreună spre insulă. De cum ajungeau, jupân Pufilache sărea sprinten pe mal şi dădea de câteva ori ocol insulei. Inspecta zorit stufărişul, număra bobocii de raţă, adulmeca legumele din grădiniţa de zarzavat a broaştelor, apoi aduna vreascuri şi stuf uscat pentru focul de seară.

Cel mai mult iubea jupân Pufilache ceasul acela de taină şi sfat din jurul focului, când broaştele se adunau să asculte profeţiile căpeteniei-vraci pentru zilele ce urmau. Broasca-vraci, cea mai bătrână şi cea mai solzoasă dintre toate, aşeza lângă foc Tabla Filozofală. Tabla Filozofală era o placă veche de marmură dezgropată de broaşte din mâlul de pe fundul lacului. Avea pe o parte inscripţii ciudate, hieroglife, simboluri de plante, păsări şi aştri. Părea desprinsă din zidul templului ce se înălţase odinioară pe insulă, templu închinat Duhului din Lacul cu Nuferi. Nimeni nu ştia ce reprezentau semnele acelea ciudate, dar placa inspira tuturor un sentiment de teamă amestecată cu veneraţie.

După ce vraciul aşeza tabla lângă foc, broaştele puneau la fiert ceaul cu ierburi de inspiraţie, amestecând întruna. Aburii calzi se ridicau încet, învăluind adunarea într-o strânsoare puternică şi apăsătoare.

Vraciul urmărea semnele de pe tablă cu un băţ subţire de trestie, legănându-şi capul dintr-o parte într-alta. Bolborosea ceva de neînţeles şi intona pe nas incantaţii ciudate. Când focul pornea să se stingă şi aburii să se risipească, vraciul îşi începea profeţiile. De fiecare dată când le auzea, inima lui jupân Pufilache se strângea dureros şi un fior de gheaţă îi ridica blăniţa pe spate.

- Da, mâine are să plouă; ori: - De mâine nu va mai ploua timp de trei săptămâni; - Iarna va fi lungă şi grea, e bine să vă faceţi de pe acum provizii; - Timp de doi ani nu se vor mai face alune; - Primăvara aceasta vor fi multe ciuperci...

Jupân Pufilache era atent la tot ce auzea, pentru a şti ce avea de făcut chiar de a doua zi. Profeţiile vraciului îl înspăimântau şi în acelaşi timp îi umpleau sufletul de admiraţie; îi era teamă de Tabla Filozofală şi o venera în acelaşi timp. Ar fi vrut să fie a lui tabla, să o păstreze el, să citească singur, în vizuina lui, semnele acelea ciudate urmărind rândurile pe marmură cu

Urechile iepuraşului

Scris de Cristina Vuşcan

Marti, 25 Septembrie 2012 08:09 - Ultima actualizare Sâmbătă, 29 Septembrie 2012 16:51

---

băţul de trestie, așa cum făcea vraciul... Dar uneori- ce ciudat! - ar fi vrut să facă tabla bucăţi-bucăţele, s-o facă să dispară pentru totdeauna, s-o fărâmiţeze, s-o macine mărunț și să-i împrăştie pulberea în cele patru zări, că poate așa avea să scape de griji, de temeri și spaima de tot felul...

Dar nu stătea în puterile lui Pufilache să facă asta. Și apoi, după ce se risipea vraja și trecea noaptea și Pufilache se întorcea acasă la treburile lui de zi cu zi, la rădăcinile dulci, la ciupercile gustoase și la ghinda delicioasă, uita totul. Până într-o zi... Până într-o zi care avea să-i schimbe cu totul destinul și viața lui Pufilache!

Și ziua aceea veni odată cu echinoctiul de primăvară.

Braştele dădură atunci o petrecere în cinstea primăverii la care îl invitară și pe Pufilache.

Toate purtau pe spate coroane de flori și îi prinseră și lui Pufilache una la gât. După ce țopăiră și se zbenguiră prin iarbăcât fu ziua de lungă, Pufilache și braştele făcură focul și se adunară în jurul lui ca să asculte profețiile vraciului. Avea să fie ceva de mare importanță, șuşoteau braştele. Ceva nu tocmai de bine...

Și, într-adevăr! Cu părul zburlit pe spate ca un arici, Pufilache asculta îngrozit:

- Vor veni zile de mare restrişte... Vâcolacii vor înghiți soarele... va fi beznă și frig... pământul se va zgudui cumplit... apele lacului se vor revărsa și insula se va scufunda... În pădure, animalele se vor lupta între ele, cerbii își vor încleșta coarnele, urșii se vor ridica în picioare mârâind și zgâriind coaja copacilor cu ghearele...

Pufilache o rupse la fugă, sări în apă și înotă înnebunit fără să mai asculte glasurile care-l chemau înapoi.

Se ascunse în vizuină și nu mai ieși de acolo o lună întreagă. Dormi mult și avu vise ciudate, coșmaruri din care se trezea tremurând... Se gândi mult și-și spuse că poate nu-i totul pierdut... Se mai gândi un timp și-și spuse că doar Tabla aceea blestemată era de vină. Dacă ar putea s-o nimicească... dacă ar putea-o distruge, atunci soarele ar fi salvat și lumea mântuită de blestem. Dar cum? Cum?!

Răspunsul îi veni într-o noapte, când avu un vis ciudat. Se făcea că umbla prin pădure după mâncare. La un moment dat, în dreapta se zări clipind o luminiță roșie. Se apropie. Sub un brad mare, direct pe pământ, ardea un mic felinar. Așezat în genunchi, un pitic părea că lustruiește ceva cu o frunză mare și aspră.

- Ce faci acolo, unchiașule? se pomeni întrebând Pufilache.

Piticul întoarse capul spre el. Avea o barbă lungă și albă, o față zbârcită și doi ochi de veveriță.

- Fac fărâme lespedei asta de piatră care s-a prăbușit și-mi acoperă intrarea în casă.

- Dar în mână ce ai? mai întrebă Pufilache.

- Frunza asta e larba-Stâncilor. Cine o are, cu trudă multă și stăruință poate prefăce munții cei mai înalți în grămezi de nisip.

- Și unde crește iarba asta, unchiașule?

- Sub stejarul trăsnet din mijlocul pădurii...

Un fulger străbătu atunci mintea lui Pufilache. Asta era... acum știa... Imaginea piticului ce lustruia lespedei cu larba-Stâncilor deveni mișcătoare, tulbure, unduitoare ca acoperită de apă... Vocea piticului îi mai răsună o clipă în urechi, îndepărtată și tot mai slabă, până se stinse cu totul...

...Pufilache se trezi și sări în picioare. Era ziuă. Alergă în mijlocul pădurii. Sub stejarul trăsnet găsi o mulțime de frunze de larba-Stâncilor. Rupse câteva și o luă în goană spre lac. Se aruncă în apă și înotă spre insulă. Se ascunse în stufăriș și începu să pândească. Nu prea departe se vedeau colibele de stuf ale braştelor. Braştele lucrau în grădinița de zarzavat ceva mai

Urechile iepuraşului

Scris de Cristina Vuşcan

Marti, 25 Septembrie 2012 08:09 - Ultima actualizare Sâmbătă, 29 Septembrie 2012 16:51

Încolo. Dar vraciul? Pufilache aşteptă. Trebuia să fie şi el pe undeva... Şi, într-adevăr, nu trecu mult şi-l văzu ieşind dintr-o colibă cu o căldare în mână şi luând-o spre lac. Acum! Dintr-un salt, Pufilache fu lângă colibă, se strecură înăuntru, înhăţă Tabla Filozofală şi o tuli înapoi în stufăriş. Aşteptă acolo toată ziua. Când coborî noaptea, se puse pe treabă. Luă o frunză şi începu să frece piatra. Frunza era aspră şi munca anevoioasă. Începură să-l doară cele două lăbuţe de dinainte cu care lucra. Din când în când se oprea, se ridica pe labele de dinapoi şi ciulea urechile. Nu se auzea nimic. Îşi relua atunci lucrul cu mai multă îndârjire. Curând lăbuţele lui Pufilache erau pline de răni şi băşici. Dar nu se dădea bătut. Lucra mai departe tot mai repede şi mai îndârjit. Apoi, asculta iar. Acum, urechile lui ciulite cu încordare păreau să se mişte mai bine, de parcă ar fi fost dintr-o dată mai lungi şi parcă mai ascuţite...

Piatra se subţia tot mai mult. Pufilache schimba frunză după frunză... Când ajunse la ultima, la răsărit o dungă roşie însângera cerul... Încă puţin...

De grosimea unei foi de hârtie, tabla se fărâmă în bucăţi. Din labele lui Pufilache picura sânge... Adună frânturile de piatră în ultima frunză, strânse frunza în pumni şi o strivi cu toată puterea. Cioburile tăiară în carne vie, dar tabla era nimicită. Din ea nu mai rămăsese decât un pumn de nisip pe care Pufilache îl aruncă în văzduh. Briza dimineţii îl ridică în aer şi-l purtă spre lac, înecându-l în apă.

Globul roşu al soarelui era acum deasupra orizontului.

- Soarele e salvat! Şi lumea odată cu el, şopti Pufilache.

Se aruncă în apă şi înotă spre pădure. Ajunse pe mal şi o luă la fugă. Dar acum nu mai putea fugi ca înainte. Labele din faţă i se scurtaseră mult şi Pufilache făcea salturi lungi, sprijinindu-se pe labele de dinapoi. Se opri să asculte. Ciuli urechile şi îi păru că erau mai grele. Duse lăbuţa să le pipăie. Urechile lui Pufilache erau de-acum lungi şi ascuţite. O luă iar la goană şi se pierdu în pădure...